

Μαύρη σαν τον έβενο

ΣΑΛΑ ΣΙΜΟΥΚΑ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ
ΤΗΣ ΧΙΟΝΑΤΗΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Σε παρακολουθούσα.

Σε παρακολουθούσα χωρίς να το ξέρεις. Πρόσεχα κάθε σου κίνηση και κάθε σου έκφραση. Νόμιζες πως ήσουν αόρατη, πως δε σε προσέχει κανείς, όμως εγώ έχω καταγράψει όλες σου τις κινήσεις.

Σε ξέρω καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο. Καλύτερα κι από εσένα την ίδια.

Ξέρω τα πάντα για σένα.

8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Η Χιονάτη ξύπνησε από ένα βλέμμα.

Το βλέμμα ήταν φλογερό. Ζεστό. Έκαιγε το δέρμα και τον νου. Τα μάτια τής φάνηκαν πιο γνωστά κι από γνωστά. Γαλάζια σαν πάγος, νερό, ουρανός, φως. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή τα μάτια χαμογελούσαν, παρότι το βλέμμα παρέμενε σοβαρό. Ένα χέρι σηκώθηκε και της χαίδεψε τα μαλλιά, συνέχισε στο μάγουλο, κατέβηκε στον λαιμό. Η Χιονάτη ένιωσε τον πόθο να της τρυπάει πρώτα το στομάχι και μετά να κατεβαίνει παρακάτω. Η επιθυμία ήταν τόσο έντονη, ώστε δεν ήταν σίγουρη αν ήταν υπέροχο ή επώδυνο συναίσθημα. Ήταν έτοιμη στο δευτερόλεπτο. Ο Λίεκι μπορούσε να της κάνει ό,τι ήθελε. Ήταν ανοιχτή σε όλα, στα πάντα. Τον εμπιστευόταν απόλυτα και ήξερε ότι όλα όσα θα έκανε θα ήταν σκέτη απόλαυση. Περνούσαν καλά μαζί, γιατί ήθελαν να προσφέρουν ο ένας στον άλλον το καλύτερο. Τίποτα λιγότερο δεν ήταν αρκετό.

Ο Λίεκι την ακουμπούσε ελαφρά στον λαιμό με το χέρι του ενώ συνέχιζε να την κοιτάζει. Η Χιονάτη ένιωθε ήδη υγρή. Η αναπνοή της επιταχύνθηκε. Ο σφυγμός στον λαιμό της χτυπούσε κάτω από τα δάχτυλά του. Εκείνος έσκυ-

ψε προς το μέρος της και άγγιξε με τα χείλη του τα δικά της, περνώντας τη γλώσσα του από το κάτω χείλος της χωρίς να τη φιλήσει ακόμη κανονικά. Η Χιονάτη έκανε μεγάλη προσπάθεια να μην τον αρπάξει με τα δυο της χέρια και να ρουφήξει λαίμαργα τα χείλη του. Τελικά ο Λίεκι ακούμπησε ελαφρά το στόμα του στο δικό της και άρχισε να τη φιλάει τόσο ακαταμάχητα, όσο μόνο εκείνος ήξερε. Αν ήταν σε θέση να βγάλει ήχο, θα είχε βογκήξει. Έκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε πως θα παραδινόταν άνευ όρων.

Ξαφνικά το φιλή άλλαξε. Έγινε πιο απαλό, πιο ήπιο, πιο έμπειρο. Δεν ήταν πια το φιλή του Λίεκι. Άνοιξε τα μάτια της κι αυτός που τη φιλούσε τραβήχτηκε λίγο. Η Χιονάτη τον κοίταξε στα μάτια.

Στα καστανά, φιλικά, χαρούμενα μάτια του.

Τα μάτια ήταν του Σάμψα.

«Καλημέρα, Ρούουσουνεν, Ωραία μου Κοιμωμένη» είπε ο Σάμψα κι έσκυψε να την ξαναφιλήσει.

«Παλιό ανέκδοτο» μουρμούρισε εκείνη και τέντωσε τα χέρια της που τα ένιωθε πιασμένα.

«Τουλάχιστον εκατό χρόνων».

Το γέλιο του Σάμψα τη γαργάλησε στον λαιμό. Και της άρεσε.

«Για να πω την αλήθεια, είναι ακόμα πιο παλιό. Ο Περό έγραψε τη δική του εκδοχή τον 17ο αιώνα και οι αδελφοί Γκριμ τον 19ο. Η ιστορία όμως κυκλοφορούσε από στόμα σε στόμα ακόμα πιο παλιά. Το 'ξερες ότι μια παλιότερη εκδοχή λέει πως ο πρίγκιπας δεν ξύπνησε την Ωραία Κοι-

μωμένη μ' ένα απαλό φιλί, αλλά τη βίασε; Η Ωραία Κοιμωμένη όμως δεν ξύπνησε τότε, αλλά όταν γέννησε δίδυμα, που...»

Ο Σάμψα είχε χώσει το χέρι του κάτω από τα σκεπάσματα και χάιδευε τώρα τον μηρό της, προχωρώντας σιγά σιγά όλο και πιο ψηλά ανάμεσα στα πόδια της. Η Χιονάτη δυσκολευόταν να συνεχίσει την κουβέντα. Ο πόθος που την είχε κατακλύσει στον ύπνο της ήταν ακόμη φλογερός.

«Άσε τη διάλεξη για το σχολείο» της ψιθύρισε ο Σάμψα και τη φίλησε πιο έντονα.

Η Χιονάτη δε σκεφτόταν πια τίποτα άλλο παρά μόνο τα χείλη του Σάμψα και τα δάχτυλά του. Και δεν είχε λόγο να σκεφτεί κάτι άλλο. Ή κάποιον άλλο.

Η Χιονάτη καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας και κοίταζε την πλάτη του Σάμψα που της έφτιαχνε εσπρέσο, ενώ στο άλλο μάτι ζέσταινε γάλα για το κακάο του. Ο Σάμψα είχε όμορφη πλάτη, με αρμονική κατατομή. Το καρό παντελόνι της πιτζάμας του κρεμόταν στους γοφούς του και αποκάλυπτε τα δύο βαθουλώματα ανάμεσα στην πλάτη και τους μηρούς του. Συγκράτησε την επιθυμία της να πάει και να πιέσει το δάχτυλό της σ' αυτό το σημείο.

Τα σκούρα καστανά μαλλιά του ήταν όμορφα ανακατεμένα. Σφύριζε ένα παραδοσιακό τραγούδι που έκανε πρόβα εκείνη την περίοδο με το συγκρότημά του, τους *Vainio*. Το συγκρότημα έπαιζε σύγχρονη δημοτική μουσική και ο Σάμψα ήταν ο βιολονίστας και σολίστας του. Η Χιονάτη

τούς είχε ακούσει να παίζουν δύο φορές σε εκδηλώσεις του σχολείου. Δεν ήταν ακριβώς η αγαπημένη της μουσική, αλλά είχε γρήγορο ρυθμό, ήταν χαρούμενη και γεμάτη ενέργεια. Πολύ καλή για το είδος της.

Στο παράθυρο της κουζίνας έπεφτε το πρώτο χιονόνερο του Δεκέμβρη. Η Χιονάτη έβαλε τα πόδια στην καρέκλα, έδεσε ολόγυρά τους τα χέρια της και ακούμπησε το σαγόνι στα γόνατα. Από πότε είχε αρχίσει να της φαίνεται απόλυτα φυσιολογικό που ένα ημίγυμνο αγόρι τριγύριζε τα πρωινά στην κουζίνα του μικροσκοπικού της διαμερίσματος;

Φαίνεται πως όλα ξεκίνησαν στην αρχή του φθινοπωρινού εξαμήνου, στα μέσα Αυγούστου. Ή μάλλον όχι αμέσως, γιατί τις πρώτες μέρες όλοι, μα όλοι, ήθελαν να κουβεντιάσουν μαζί της και ν' ακούσουν πώς είχε καταφέρει να σώσει τους ανθρώπους από τη φωτιά στην Πράγα, όπου μια αίρεση είχε προσπαθήσει να οργανώσει μια ομαδική αυτοκτονία. Πώς ένιωθε που ήταν ηρωίδα; Πώς ένιωθε που ήταν διάσημη; Πώς ένιωθε που έβλεπε τη φωτογραφία της σε όλες τις εφημερίδες; Για την υπόθεση είχε γράψει και ο φινλανδικός Τύπος και μάλιστα αρκετές εφημερίδες τής είχαν ζητήσει συνέντευξη μόλις γύρισε. Αυτή είχε αρνηθεί.

Η Χιονάτη απαντούσε με λίγα λόγια στους περίεργους συμμαθητές, μέχρι που εκείνοι βαρέθηκαν, αφού δεν τους έδινε περισσότερες πληροφορίες.

Τότε εμφανίστηκε ο Σάμψα. Ήταν από την αρχή στο ίδιο σχολείο. Περπατούσαν στους ίδιους διαδρόμους, παρακολουθούσαν τα ίδια μαθήματα. Η Χιονάτη ήξερε το

όνομά του, αλλά ποτέ δεν ήταν γι' αυτήν κάτι περισσότερο από ένα πρόσωπο ανάμεσα στα άλλα.

Ο Σάμψα είχε καθίσει δίπλα της στο κυλικείο. Της μίλησε πριν το μάθημα και μετά περπάτησε μαζί της μέχρι την κεντρική πλατεία. Τα έκανε όλα αυτά λες και ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο. Δεν μπήκε στη ζωή της βίαια ούτε ενοχλητικά. Αν παρατηρούσε ότι κάποια φυσιολογική συζήτηση τελείωνε, δεν προσπαθούσε να την παρατείνει με το ζόρι. Δεν πληγωνόταν από τις ξινές καμιά φορά απαντήσεις της. Απλά της μιλούσε, την κοίταζε φιλικά και ειλικρινά, ήταν παρών και ήξερε να φεύγει πριν η ατμόσφαιρα γίνει ενοχλητική.

Όλες οι πράξεις του έλεγαν: «Δεν περιμένω τίποτα από σένα. Δεν ελπίζω τίποτα. Δεν απαιτώ τίποτα. Μπορείς να είσαι αυτή που είσαι. Απλά μου αρέσει να είμαι μαζί σου. Η αυτοπεποίθησή μου δεν εξαρτάται από το χαμόγελό σου, αλλά δε θα μου κατοφανεί κιόλας αν μου χαμογελάσεις».

Σιγά σιγά η Χιονάτη πρόσεξε ότι περίμενε να τον δει. Αισθανόταν πολύ ζεστά όταν καθόταν δίπλα της και την κοίταζε στα μάτια ειλικρινά και χαρούμενα. Στο στομάχι της είχαν αρχίσει να φτερουγίζουν μικρές ανάλαφρες πεταλούδες όταν ο Σάμψα τής άγγιζε το χέρι.

Έτσι άρχισαν να συναντιούνται και εκτός σχολείου. Να κάνουν μεγάλους περιπάτους, να πηγαίνουν για καφέ, σε εκδηλώσεις. Η Χιονάτη αισθανόταν σαν φτερό στον άνεμο, που πήγαινε εδώ κι εκεί ανάλογα με τη στιγμή και την περίπτωση. Χέρι χέρι με τον Σάμψα. Λίγο δειλό αλλά ζεστό το πρώτο φιλή ένα σκοτεινό απόγευμα του Νοέμβρη. Το

χέρι του που της χάιδευε τα μαλλιά και την πλάτη την πρώτη φορά που κοιμήθηκε στο σπίτι της. Ο Σάμψα ήταν υπομονετικός. Δεν προσπαθούσε να την αναγκάσει να κάνει πράγματα για τα οποία δεν ήταν ακόμη έτοιμη.

Έπειτα, ένα βράδυ, η Χιονάτη ένιωσε πως ήταν έτοιμη. Και δεν της προκάλεσε καμιά έκπληξη το γεγονός ότι η φυσική επαφή με τον Σάμψα ήταν τόσο καλή και ασφαλής και σωστή όπως και καθετί άλλο μ' αυτό το αγόρι.

Στις αρχές Δεκέμβρη ήταν και επίσημα ζευγάρι. Η Χιονάτη αισθανόταν ότι τα πράγματα ήταν ακριβώς έτσι όπως έπρεπε. Τελικά, είχε καταφέρει να ερωτευτεί έναν άλλον άνθρωπο. Είχε ξεπεράσει τον Λίεκι και τον χωρισμό τους, έστω κι αν είχε κρατήσει πολύ, περισσότερο από έναν χρόνο. Ο Λίεκι είχε εξαφανιστεί εντελώς από τη ζωή της ακριβώς τη στιγμή που είχε νιώσει ότι η αλλαγή φύλου που επρόκειτο να κάνει, από κορίτσι να γίνει αγόρι, ήταν στην πιο δύσκολη φάση. Ο Λίεκι πίστευε ότι σ' αυτή τη φάση δεν μπορούσε να είναι με κανέναν, ούτε καν με την αγαπημένη του. Κι εκείνη δεν είχε άλλη επιλογή από το να αποδεχτεί την απόφασή του, παρότι δεν την καταλάβαινε.

Τώρα όμως στην κουζίνα της ήταν ο Σάμψα, που έφτιαχνε κακάο και σφύριζε και η Χιονάτη ήθελε πολύ να του φιλήσει την πλάτη.

Η ζωή ήταν εδώ. Και ήταν όμορφη.

Δεν την ενοχλούσε καν που το χιονόνερο έπεφτε με τόση δύναμη πάνω στο παράθυρο, ώστε έδινε την εντύπωση πως κάποιος προσπαθούσε να σπάσει το τζάμι και να μπει μέσα.

2

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κλειδί.

Το κλειδί ήταν μεταλλικό, χωρούσε ακριβώς στην παλάμη και κατέληγε σε μια όμορφη σκαλιστή καρδιά. Το κλειδί είχε κατασκευαστεί το 1898. Την ίδια χρονιά που είχε κατασκευαστεί και ένα μικρό κασελάκι, στην κλειδαριά του οποίου ταίριαζε. Η επιφάνεια του κλειδιού γυάλιζε ύστερα από τόσα χρόνια επαφής με τους ανθρώπους. Πρώτος το άγγιξε ο σιδεράς που το έφτιαξε. Έπειτα ο πρώτος ιδιοκτήτης του. Είχε επτά παιδιά και όλα τους με τη σειρά το είχαν αγγίξει. Σ' εκείνη τη φάση το κλειδί το είχαν ήδη πιάσει τόσο πολλοί, που ήταν αδύνατον να ξεχωρίσει κανείς κάποιο ιδιαίτερο δαχτυλικό αποτύπωμα.

Το κλειδί το είχαν αγγίξει για τελευταία φορά πριν από δεκαπέντε χρόνια. Δύο άτομα, το ένα μετά το άλλο, πολλές φορές. Ήταν βαρύ στο χέρι τους. Και όταν το έβαλαν για τελευταία φορά στην κλειδαριά του σεντουκιού, ένιωσαν σαν κάποιος να τους στριφογύριζε ένα κοφτερό μαχαίρι στην καρδιά. Εκείνη την τελευταία φορά είχαν πέσει πάνω στο κλειδί αλμυρές σταγόνες.

Έπειτα το έκρυψαν. Κι εκεί, στην κρυψώνα, έμεινε παρατημένο και μόνο του για χρόνια.

Αλλά δεν ξεχάστηκε. Υπήρχαν δύο άνθρωποι στον κόσμο που το σκέφτονταν καθημερινά. Ήταν κολλημένο στο μυαλό τους και τους έκαιγε σαν πυρωμένο σίδερο. Αν η σκέψη τους μπορούσε να το κάνει να λάμψει, αυτό το φως θα αποκάλυπτε την κρυψώνα από χιλιόμετρα μακριά.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κρυμμένο κλειδί.

Στα παραμύθια, όπως και στην κανονική ζωή, όλα τα κρυμμένα πράγματα θέλουν κάποια στιγμή να βγουν στο φως.

Το κλειδί περίμενε να το αγγίξουν πάλι και να ανοίξουν το κασελάκι. Το κλειδί περίμενε υπομονετικά, στη θέση του, βουβό.

Σύντομα θα ερχόταν η ώρα.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ, ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ.

Στο καλλιτεχνικό λύκειο ετοιμάζεται μια παράσταση για τα Χριστούγεννα, που προτείνει μια καινούρια ερμηνεία στον μύθο της Χιονάτης. Πρωταγωνίστρια, φυσικά, η Χιονάτη Άντερσον. Όλα φαίνεται να πηγαίνουν καλά, κι η Χιονάτη, προς έκπληξη και της ίδιας, αρχίζει να βγαίνει με ένα συμπαθητικό αγόρι που παίζει στο έργο τον ρόλο του κυνηγού.

Καθώς όμως η πρεμιέρα πλησιάζει, δέχεται μηνύματα από έναν κρυφό θαυμαστή, που ο θαυμασμός του φτάνει στα όρια της εμμονής. Φαίνεται μάλιστα πως γνωρίζει περισσότερα πράγματα για το παρελθόν της απ' όσα η ίδια. Η Χιονάτη βρίσκεται για άλλη μια φορά σε θανάσιμο κίνδυνο. Κι ενώ ο χρόνος τελειώνει και η πρεμιέρα απειλείται με πραγματικό μακελειό, πρέπει να αντιμετωπίσει τα πιο σκοτεινά μυστικά της ζωής της για να βρει τον τρόπο να νικήσει τον διώκτη της, έναν άνθρωπο που η ψυχή του είναι μαύρη σαν τον έβενο.

ISBN: 978-618-03-0005-5

9 786180 300055

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΤ 80005

Μεταφράζεται
σε 46 χώρες.